

4. Kosočtverec

Na základně vládl unavený pozdní nedělní večer, který Blázen zabíjel v nové společenské místnosti, na niž byla předělána jídelna. Posunuli jídelní stůl, do rohu dali několik pohovek s křesly a na strop pověsili výkonný projektor. Marihuanový kouř by se dal krájet a prázdný lahváče by nespočítal.

„Šéfe, ty vole, tady je zahuleno. Mám nový cedéčko s výběrem nejbrutálnějších reklam za poslední měsíc.“

„A co já s tím?“

„Zabijeme čas, ne? Bude to legrace.“

„Tak zapni přístroj, stejně odlítáme na Titan až zejtra odpoledne, takže se můžeme ráno vyspat,“ otráveně odpověděl Kapitán, potáhl z brka a upil z láhve.

Pong šteloval aparát a mezitím dorazil Kokot s Karlosem a Urghou.

„Co se chystá?“ zeptal se Karlos.

„Můj vůdce, vždyť není skoro nic vidět,“ ohodnotil stav v místnosti Kokot a zapnul ventilaci.

„Vypni to, ty vole, já to tady chci mít zahulený,“ zamručel Blázen, nasraný, že večerní klid právě skončil.

„Už to jede,“ zasmál se Pong a kouř prořízl silný světelný paprsek, který začal na zdi zobrazovat obrázky.

Po úvodních titulcích proběhly reklamy sponzorů z řad chemických fabrik, dodavatelů jedovatých plynů a výrobců zbraní hromadného ničení.

„Zemřelo vám děťátko a nechcete se s ním rozloučit? Nabízíme vám vytvoření naprosto dokonalé genetické repliky s úpravami, které sami zvolíte...“ začal hovořit draze oblečený muž v bílé laboratoři.

„Naše společnost je leaderem na trhu klonovanými dětmi. Nejlepší vědci epochy se sešli, aby pro vás připravili to nejlepší, jež nám současná věda nabízí. Naší specializací je výroba dětí do věku pěti let, se speciálním zaměřením na novorozence. Víte-li, že se vaše miminko nedožije konce týdne, neváhejte, přijďte k nám a my vám vytvoříme tak dokonale perfektní klon, že původní vzor zpět již chtít nebude.“

„A ty vole, to si dělaj prdel, ne? To sme fakt v tak špatným příběhu, že se musíme dívat na takovou sračku?“ zamručel Karlos, který musel pozvednout svoji náladu několika kokainovými kobrami.

„Pongu, hodně špatný video si nám pustil, nechceš radši přinést něco ze své sbírky porna?“ zeptal se otrávený Blázen.

„Šéfe, zkusíme ještě jednu reklamu, třeba se to zlepší,“ odpověděl Pong, kterému v duši začínalo bublat jisté drobné ponížení a hlavou mu běželo, že až toho trafikanta na Havaji příště potká, tak mu zláme obě ruce.

Obraz se změnil do růžové a záběr přenesl diváky do holčičího pokoje, kde bylo růžový naprosto všechno. Skříně, poličky, závěsy, koberce, stolek, židle, obrazy, hračky a velké růžové letiště, na kterém ležel tlustý chlupatý chlápek s lesklou zpocenou hlavou, celý nahý s povadlým čůrákem a vedle něj byla malá nahá holčička kolem deseti let.

Láskyplně položila ruku na mužnou hrud' a nožičku přehodila přes jeho tlusté stehno.

„Tatínku, ty už mě nemiluješ?“ něžně se zeptala.

„Ne,“ odfrkl chlápek a vyplivl na růžový koberec hnědozelený hlen.

„Koupila jsem nový lubrikační gel pro malé holčičky,“ vytáhne zpod polštáře tlustou růžovou tubu, kterou otevře a zmáčkne, až vystříkne proud želatiny. Na obrazovce se objeví blikající veselé hvězdičky, telefonní číslo s poznámkou, že kdo zavolá do pěti minut získá slevu.

Tlustá hlava pohlédne na drobné tělíčko a rozsvítí oči.

„Už zase ano,“ zasní se a začne po podbřišku roztírat lubrikant a jeho penis začne zvětšovat svůj objem.

„No to ses posral,“ vykřikla Urgha a začala zvracet. Pong se smál jako protržený a nemohl přestat. Trvalo chvíli, než si uvědomil, že je jedinej úplně vysmátej a s takovým nechápavým výrazem v obličejí sledoval znechucené osazenstvo.

„Tak já asi půjdu pro to porno,“ řekl a chystal se vyndat cédéčko z přehrávače. Najednou však obraz začal silně zrnit, až zrnění přešlo v černobílý záběr jakési japonské zahrady, ve které podél pečlivě udržovaných cestiček ležely mrtvoly v různých stádiích rozkladu.

„Co to kurva...?“ mružel Pong a zkoušel zastavit přehrávání.

„Hele, Kokote, mě to nejde vypnout,“ požádal o pomoc. Kokot se zvedl, chvíli zkoušel promítací přístroj vypnout, až ho nakonec vytáhl ze zásuvky.

Jenže se naprosto nic nestalo a projektor promítal dál. Kamera zastavila pohyb uprostřed zahrady u objektu, který zpočátku nešlo poznat, ale když se kamera zvedla o pár metrů a pohlédla na objekt z výšky, všem bylo jasné, o co se jedná.

„Ty vole, gigantická píča,“ vzdychl nadšením Pong.

„To je neuvěřitelný,“ kroutil hlavou Blázen.

„Já jdu pryč,“ řekla Urgha, ale než stihla cokoliv udělat, obraz sjel na detail gigantického orgánu, který začal pulsovat. Pulsoval tak dlouho, dokud se nevynořila trojrozměrná hlava bledé černovlasé holčičky. Vykulila černé oči, ve kterých nebylo vidět dno studny a promluvila.

„Všichni do týdne zemřete a za chvíli zazvoní telefon, který vám vše potvrdí.“

„Cože kurva?“ nechápavě zíral Karlos a ostatně nebyl sám. Holčička se začala drápat z promítaného obrazu ze zdi, ale to už byl Pong probraný z šoku a začal zase fungovat jako osobní strážce. Přiskočil k vylézající postavě v noční košili, chytl ji za vlasy a malým nožem uřízl hlavu. Holčička se pokoušela bránit a ostrými nehty Ponga poškrábala v obličejí. Do toho vydávala hnusný vysoký pištivý hlas, který umlkl až v okamžiku, kdy nůž přerušil dýchací trubici.

„No, co tohle bylo za mrdku,“ pohlédl do očí uříznuté hlavy a pozoroval cvakající zuby.

„Šéfe, dobrý?“

„Pongu, cos to přitáhl za hovadinu?“

„Šéfe, netuším,“ odpověděl Pong a hodil hlavu zpět do obří kundy na zdi, která mezitím pohltila holčičí tělíčko. Slastně krkla, vyplivla slinu a promítačka zhasla.

Nastalo ticho, do kterého zazvonil Kapitánův telefon.

„Slyšeli jste ji. Do sedmi dnů zemřete jako ti před vámi,“ řekl neznámý hlas a položil hovor.

„Co to kurva mělo bejt?“ mružel Blázen a vytáčel číslo zpět. Chvíli hrála přednastavená jihomoravská dechovka, která vlezle dráždila sluchové orgány.

„Trafika u Velryby na Havaji, kdo volá?“ promluvil ženský hlas.

„Já jsem Kapitán Blázen a z tohoto čísla volal nějaký hlas, který mi vyhrožoval, že do sedmi dnů zemřeme.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho, než hlas přišel s odpovědí.

„Že vy ste viděli to video s obřím pohlavním orgánem?“

„Jo,“ potvrdil otázku Blázen.

„Budete muset přijet, můj starej je už dva dny mrtvej a mě zbývá pár dnů života. Po telefonu nic říkat nebudu,“ odpověděla žena a položila telefon.

„Co to do prdele jako mělo bejt?“ kroutila hlavou Urgha.

„Musíme okamžitě odjet na Havaj a začít pátrání, tohle je nějaká divná prdel a rád bych zjistil, kdo ji na nás ušil,“ zamružel Blázen a hodil vajgl nasraně do popelníku, protože věděl, že pohoda skončila.

V brzké pondělní ráno se v havajském přístavišti z moře vynořila ponorka a zamířila k molu, kde již tancovala ranní směna profesionálních vítaček s květinovými náhrdelníky. Obsluha uvázala ponorku ke kotevním sloupům a přistavila můstek, po kterém přešel Kapitán Blázen se svým ochráncem Pongem a Kokotem. Ani se příliš nezdržovali a zamířili rovnou do trafiky u Velryby, která zrovna otevírala.

„Dali bysme si nějaký pití a chci mluvit s majitelkou,“ řekl Blázen obsluze, která právě vytáhla rolety.

„Co po ní chcete? Před pár dny ji zemřel manžel, tak se necítí úplně nejlíp,“ odpověděl tmavý chlapík a blbě se díval mezi přípravou drinků.

„Řekněte akorát, že je tu chlápek, se kterým včera telefonicky hovořila,“ řekl Blázen a upil koktejl.

„Ty vole, přines mi lahváče, tohle je hroznej lepihub,“ dodal.

Obsluha nasupeně bouchla pivní lahví o stůl a odešla.

Kokot prohrabával noviny a časopisy, když tu ho něco zaujalo. Natáhl ruku pro tiskovinu, jenž prolístoval a pak ukázal Bláznovi.

„Můj vůdce, podívejte. Za posledních čtrnáct dnů na Havajských ostrovech proběhlo několik záhadných vražd a zmizení. Úplná epidemie.“

„Ukaž, ty vole,“ natáhl ruku Blázen a chvíli zíral na písmenka, „fakt že jo.“

„Všichni jsou zákazníci naší trafiky. Můj starej video rozkopíroval a rozdal, byl to nehorázněj blázen. Jakže ste říkal, že se jmenujete?“ objevila se zničehonic nějaká ženská.

„Kapitán Blázen jméno mé a včera jsme spolu hovořili,“ odpověděl Blázen a prohlížel ženu za pultem.

„Další blázen, to mě nepřekvapuje. Takže vy ste taky viděli tu kazetu, jo?“

„Nebyla to kazeta, ale cédečko, každopádně viděli. Co o ní víte?“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Naprostě vůbec nic, jednoho dne přišla starýmu poštou a do týdne byl mrtvej. Pořád něco mekotal o nějaký holčičce a že za nic nemůže. Poslední dny blábolil takový sračky, že se nedá odhadnout, co byla pravda a co ne.“

„A na nic jinýho si nevzpomenete?“ zeptal se ještě Blázen, který měl pocit, že tady moc pšenky nepokvete.

„Ste se posrali? Já mám za pár dní umřít, nevím proč a nevím přesně kdy. Jen to, že natáhnou ráfky, tak běžte do prdele,“ odsekla trafikantka a odešla.

„Dej nám celou láhev rumu, tohle musíme promyslet,“ řekl Blázen obsluze. Zaplatil, vzal flašku prvotřídního chlastu a odešli do přístavu.

Bylo něco před pondělní půlnocí, když v jednom plážovém baru seděli Blázen, Urgha, Pong, Kokot, Karlos a Jack.

„Hele, budeme si muset ještě jednou to video pustit, třeba nám něco uniklo,“ konstatoval Kokot, který byl jediný střízlivý.

„Seš si jistej?“ zeptal se opile Jack.

„Jo, stejně sme ho už viděli,“ odpověděl Kokot.

„No já teda ještě ne, ale když myslíte, že mi to k něčemu bude,“ obrátil Jack pozornost k své láhvi.

„Asi máš pravdu, Kokote. Pusť to znovu, ale zkus přeskočit ty reklamy, jo?“ otráveně řekl Blázen a potáhl hluboce z brka.

Kokot přetočil video až k záběrům japonské zahrady. Zajímavý bylo, že mrtvolky zmizely, cestičky byly uhrabány a ohromný, klidně předoucí, orgán byl očividně po koupeli.

Sledovali pořad pět minut, deset minut, půl hodiny, dvě hodiny, než Pong opatrně položil otázku.

„Nemělo to už dávno skončit, dopíče?“

Jakmile dořekl slovo ‚píča‘, obraz začal měnit scénérii, dokud v záběru opět nebyla orgasmicky vlnící píča.

„Nene,“ podivil se Karlos, až napětím přestal dýchat.

Z kundy se počala drát holčička v bílém hábitu a zhruba v půlce těla zastavila, zvedla hlavu, až si málem zlomila krk a vydala nepříjemný vysoký řev, který trhal uši.

„Zmlkni kundo,“ zakřičel Pong a vytáhl meč. Holčička po něm hodila pohled svýma temnýma hlubokýma očima a zakřičela.

„Naser si čůráku, musíte jít za orgánem!“

Obří vagina ji pohltila zpět a všichni diváci, včetně barmana, který se zrovna nachomýtl s táčem studených lahváčů, zmlkli.

„Můj vůdce, mám fotku,“ promluvil Kokot.

„Ty vole, to je dobře, tohle už znovu vidět nechci,“ odplivl si Blázen a zapálil brko, který stihlo zhasnout.

Polední tropické slunce pálilo ostošest a nad v písku ležící skupinou těl byla natažená ochranná plátěná střecha. O kus dál seděl v rybářské židli Kokot a pozoroval nahozené rybářské pruty.

„Ty vole, Kokote, kolik je hodin?“ promluvil Kapitánův hlas.

„Můj vůdce, úterý poledne, solidní pařba,“ odpověděl Kokot.

„No to je síla. Chytils něco?“ smál se Blázen jako blázen.

„Můj vůdce, naprostě nic. Vždyť víte, že ryby jsou hrozně vzácný a málokdo je v životě viděl.“

„Já vím, dělám si prdel, ohlídal si mi posádku?“

„Ohlídal, akorát Doktor odešel na pokoj s nějakými placenými služebnicemi,“ řekl Kokot.

„Ah, v tom případě je všechno v pořádku.“

„Šéfe, to byl vostrej mejdan,“ zvedal se Pong a sklepával ze sebe písek.

„Kapitáne, mám docela hlad, šla bych někam něco pozřít,“ ozvala se Urgha.

„Taky mám hlad, ale než se zvednu, tak dám brko a vyprošťováka. Kokote, zůstaly nám ještě nějaký lahváče?“

„Můj vůdce, schovávám pro tuhle příležitost poslední basičku,“ zavrnil slizkým knírkem Kokot a šel k malé hrázi vybudované z písku, která zadržovala vodu pro chlazení basy piv.

Ozvalo se několik pochvalných výkřiků a hned poté byly slyšet odskakující zátky. Nad pláží zavoněla marihuana.

O několik hodin později konečně seděli v rybárně a vyčkávali pozdního oběda.

„Uvědomujete si, že tenhle podnik je nejdražší rybárna v celým Tichým oceánu?“ řekl Blázen a vysával lahodný obsah raků.

„Šéfe, samozřejmě, přeci bysme nešli do nějaký zasraný putiky, kde by nám nabídli klonovaný ryby místo přirozenýho umělýho chovu,“ odpověděl Pong a natáhl jednu dlouhou lajnu, aby před obědem nabral sil.

Stůl se zaplnil různými mořskými plody a rybami, k tomu pečivo, lehké bílé víno a těžký karibský rum.

„Hele, Kokote, včera si říkal, že si stihnul vyfotit tu malou děvku, jejíž megapíča mě strašila ve snu,“ promluvil Karlos.

„No jo, pravda, sem s ní,“ uvědomil si Blázen, že je to vlastně fakt.

Kokot vytáhl z brašny velkou černobílou fotku, na které byl vidět okraj televize, velká černobílá píča a černobílá holčička z té píči napůl vylezlá. Zachycená přesně v okamžiku, kdy zalomila hlavu vzad a počala křičet. Černá hlubina jejích očí vtahovala do sebe a zlo o sobě dalo vědět prudkým závanem smrdutého větru.

„Fuj, to je smrad,“ odplivla si Urgha.

„Číšníku, co to je kurva za rigól?“ zakřičel Pong směrem k obsluze.

„Já nic necítím,“ řekl číšník, který očichal okolí stolu.

„Všichni to cejáme,“ oponovala Urgha a koukala bezradně po Kapitánovi.

„Dobře, dobře, pošlu sem uklízeče, aby to tady prošel, třeba se někdo vysral do květináče, včera tu byl večírek,“ zamručel číšník a odešel.

Fotografie začala kolovat a nikdo nic neříkal.

Všimli si ho až po chvíli, ale starý uklízeč je něčím zaujal.

„Když chci, tak umím být neviditelný,“ lehce se pousmál a pokračoval v pomalém uklízení podlahy.

„Nepovídejte,“ řekl rozšafně Blázen a mocně dýmil.

„Nepovídám, jsem jenom starý muž, který toho hodně viděl a hodně zažil,“ s úsměvem řekl uklízeč a pomalu se svým úklidovým náčiním přistupoval ke stolu.

„Nechcete lajnu?“ otázal se spokojeně najedený Pong.

„Ne, děkuju, já už sem na tyhle srandy starej. Ale copak to tady máte za fotku?“ zastavil uklízeč, když zaregistroval fotografii na stole.

„Tomu byste neuvěřil,“ řekl Karlos, který pro změnu drtil šutrák kokainu.

„Tím bych si nebyl jistej. Nevěřil sem, že Pomněnku ještě někdy uvidím,“ řekl uklízeč a kroutil nevěřičně hlavou, když dlouze zíral do fotografie.

„Kohože uvidíte?“ promluvil Blázen, kterého uklízečův výraz v obličeji zaujal.

„Pamatuji její matku. Už je to mnoho let, velmi mnoho. Byla neuvěřitelně krásná a naprosto každý ji chtěl mít,“ začal vzpomínat starý muž a je to přesně ta chvíle, kdy by měl čtenář přepnout představivost do černobílé barvy. Vyprávění se přesunulo do zaplněné námořnické hospody velmi nízké kategorie, kde u baru stála nádherná černobílá žena a klopila do sebe jednoho panáka za druhým. Na podlaze kolem leželo ve vlastních zvracích několik potetovaných námořníků, kteří byli očividně totálně zmoženi.

„Uklid'te někdo ten nechutnej bordel. To se tady fakt kurva nenajde žádněj pořádněj chlap, kterej by se mnou udržel tempo?“ opileckým hlasem zakřičela kráska od baru a vypila dalšího panáka kořalky.

Někdo začal odtahovat ležící chlápky a podlahu začal uklízet nám známý uklízeč, ale o pár desítek let mladší.

„Fakt se tady nenajde pravej chlap?“ zakřičela znovu žena a třískla sklenicí o pult.

„Já se hlásím!“ ozval se odněkud zezadu jasný mužský hlas.

„Kdo to je?“ zakřičela kráska a mocně upila z láhve.

„Já,“ odpověděl znovu ten samý hlas a davem se začínal prodírat urostlý, svaly pokrytý blondátý muž s vizáží Adonise.

„No, potěš koště, kulturista,“ pousmála se kráska a rukou naznačila obsluze, že chce další sklenici.

„Ajééé,“ zahučel dav a několik hostů rychle a nenápadně opustilo podnik.

„Kdo ty seš? Já jsem Josefina,“ představila se žena a sama nalila do druhé sklenice pořádnou porci alkoholu.

„Já sem Fricek a vařím v místním blázinci,“ odpověděl blondák a exnul sklenici jedním lokem.

„Dobře ty,“ zasmála se Josefina a nalila další panáky.

„Přidám se k výzvě,“ promluvil chraplavý hlas. Josefina a Fricek otočili hlavy směrem ke zvuku. Spatřili špinavého, zarostlého a páchnoucího hrbáče, s řídkými vlasy a křivýma nohama.

„Ty seš kurva kdo?“ optal se hrubě Fricek.

„Menuju se Pepek a jsem námořník. Slyšel jsem o výzvě, kterou přednesla tady ta nádherná kurvička a chci ji přijmout,“ řekl hrbáč chraplákem.

Josefina pohlédla po Frickovi, v davu to zašumělo a pak se podívala zpět po hrbáčovi.

„Ty vole, a jo. Ať je prdel, kdo vyhraje s tím budu dnes večer píchat zadarmo,“ hlasitě se rozesmála a přitáhla další sklenici, kterou po okraj naplnila.

„Musíš nás ale dohnat, jinak soutěž neplatí,“ řekla s lišáckým úsměvem.

„Kolik jste jich měli?“ optal se Pepek.

„Zatím jenom jednu,“ zasmála se Josefina a sledovala nového soutěžícího zkušeným pohledem pijačky. Pepek otevřel záklopkou v jícnu, pak se otřepal a prudce položil prázdnou sklenici na bar.

„Další,“ řekl a pijatika započala.

Místnost byla tak zahulená, že by se kouř dal nožem krájet, počet odpadlíků rostl s počtem vypitých láhví a brzy k ránu byl bar skoro prázdný, protože zbývaly poslední dvě láhve tvrdýho.

„Hoši, vy máte solidní výdrž, tyhle láhve rozhodnou,“ řekla klidně Josefina, otevřela flašky a slila jejich obsah do prázdného kýble na led. Vzala z výčepu tři půllitry a poctivě je po rysku naplnila. Místnost ztichla a zbytky vzduchu napětím přestaly proudit. Fricek se lehce zakymácel a neznatelně zachytil barového pultu. Pepek nacpal dýmku marihuanou a pořádně si před posledním výkonem zabafal.

„Teď, teď, teď, teď, teď, teď,“ burácelo pár opilců v extázi.

Josefina, Fricek a Pepek pozvedli půllitry a přitřukli si. Pozvedli sklenice k ústům a začali pít.

Pepek zkušeně hltal dávky alkoholu a bez zastavení vypil celou sklenici tvrdýho. Říhl si a odplivl hnědý kuřácký hlen. Ani Josefina nezůstávala pozadu, elegantním profesionálním stylem vypila tři čtvrtě obsahu a zbytek labužnický, aby tomu přidala grády, vysrkala brčkem. Zato blondátý Fricek měl problémy. Množství alkoholu, který dokázal pojmout bylo překročeno a poslední půllitr byl příslovečnou poslední kapkou do džbánu se špatným uchem. Zhruba v polovině se zakymácel, vyzvrátil obsah žaludku zpět do sklenice a to co přeteklo, šlo rovnou na podlahu.

„Ty... ty ty...,“ chtěl cosi říct, ale zhroutil se na zem a dostal nějaký epileptický záchvat. Našrot hosté chvíli zaujatě pozorovali, kterak mu vytéká z huby pěna a zcela nekompromisně pochcal a posral podlahu.

„Nemůže se udusit?“ zeptala se Josefina.

„Mohl by mu zapadnout jazyk, to je pravda,“ odpověděl Pepek.

„Nepomůžeme mu?“ pokračovala Josefina.

„Mohli bysme, zkusíme starou námořnickou metodu,“ řekl Pepek a okovanou špičkou boty několikrát Fricka kopl do zad. Očividně to pomohlo, protože Frickovi přestala pěnit huba, uvolnil se a pořádně nadechl.

„Ty můj hrdino, pojď mrdat,“ vzala Josefina Pepka za ruku a odtáhla na dámský záchod.

Uběhla asi hodina, když se vrátili zpět do barové místnosti. Už byla uklizená a spící opilci vyházeni. U pultu seděl zlomený Fricek a měl před sebou limonádu.

„Ten má péro, takový si v životě neviděl,“ vysmála se mu do ksichtu Josefina a s Pepkem odešla do námořnického doupěte.

Během následujících let probíhal vášnivý milenecký vztah mezi krásnou Josefinou a hrbáčem Pepkem. Z tohoto romantického svazku dvou vášnivých alkoholiků vzešla dívenka, která dostala jméno Pomněnka. Ale štěstí nemělo trvat dlouho. Ponížený Fricke celá roky plánoval pomstu a když se malička narodila, završil svůj zavrženíhodný plán.

Vyčkala až jednou Pepek odjel na moře a vloupal se do jeho domu. Schoval se ve skříni a čekal na svoji příležitost. Ta nastala, když Josefina přišla s Pomněnkou z procházky. Využil momentu překvapení, vyběhl ze skříně s velkým nožem v ruce a Josefínu ubodal před očima malé dcery.

Aby toho nebylo málo, tělo zabalil a odnesl do blázince, kde ho v kuchyni naporcoval a zpracoval k večeři. Každý klient a několik návštěvníků, každý zaměstnanec blázince dostal svoji porci masa a polévky s játrovými knedlíčky. Pepkovi v ledničce nechal speciální uleželou svíčkovou, aby měl jídlo po návratu z rybolovu.

Pro Pepka to byl dost velký šok, když přišel domů a našel Pomněnku v zakrvácené ložnici. Naprosto nedokázal přijmout realitu a kompletně se zhroutil. Do toho se objevil Fricke s přenoskou na jídlo.

„Můžu dál?“ vstoupil.

„Co chceš?“ zeptal se zničený Pepek.

„Vy jste kdo?“ přišel jeden z vyšetřujících policistů.

„Já jsem Fricke a mám s Pepkem nevyřešený účet,“ odpověděl Fricke.

„Jaký účet?“

„Dáme jídlo a já vám to povím,“ řekl Fricke a rozložil přenosku na stůl. Polévka zavoněla, uležená svíčková podráždila čichové buňky a houskové knedlíčky byly jedna báseň.

„To vypadá lákavě,“ řekl jeden z policistů a uloupil kus masa.

„A taky dobře chutná, co omáčička?“ dodal a vzal knedlík, který namočil v omáčce.

„Velmi lahodná.“

„Fricke je vyhlášený kuchař,“ otráveně zamručel Pepek a protože měl hlad, vzal si také kousek masa.

„Není to špatný, Fricku. Na to, že si vyhlášený zmrde, vaříš dobře,“ poděkoval za jídlo a natáhl ruku ještě pro jeden kousek, ale zastavil se. Něco ho zarazilo.

„Co to kurva...?“ zvedl se a podíval pořádně na kus masa.

„To se mi snad kurva zdá... Co to...?“ nechápavě Pepek pozoroval tetování, které se rýsovalo na propečené kůži.

„Cos to udělal, ty zmrde!“ zvedl se Pepek a natáhl po harpuně. Policisté žvýkající chutné maso se zarazili a podívali po sobě.

Další události proběhly velmi rychle. Pepkova harpuna vystřelila a prošla Frickovou hlavou skrz na skrz a cestou vzala ještě jednoho policajta. Nastal chaos, ve kterém zmatení ochránci zákona vytáhli střelné zbraně a začali pálit všemi směry.

Když střelba ustala, na zemi ležel mrtvý Pepek a několik policistů, kteří byli zasaženi vlastní palbou.

„No ty krávo,“ řekl jeden z nich a zhroutil se s průstřelem břicha.

Je čas návratu zpět do barevné reality k hlavním hrdinům.

„Když se pak všechno uklidnilo, Pomněnka byla umístěna v sirotčinci, který byl součástí komplexu pro duševně choré,“ skončil vyprávění starý uklízeč.

„A co se s ní stalo dál?“ byla zvědavá Urgha.

„Těžko říct, jednoho dne si někdo uvědomil, že zmizela a není k nalezení. Zem se po ní slehla,“ odpověděl uklízeč a opět začal pomalu uklízet.

„Musím pokračovat ve své práci, snad jsem vás příliš svým vyprávěním neznudil,“ pousmál se stařík a vrátil zpět k pracovní tiché meditaci.

„Vůbec ne, zajímavá historka,“ poděkoval Blázen a uvědomil si, že zhaslo brko. Příliš často se mu to nestává.

Kalendář na zdi tvrdil, že je středa. Kapitán se posadil na pelest havajské postele a protáhl horní část těla. Luxusní chatka pro turisty byla plná slunečního světla a když pořádně zaostřil, všiml si, že ho oknem pozoruje vytlemená Urgha.

„Co je?“ zeptal se a hledal náčiní určené k balení jointů.

„Dívám se. Je zase poledne, čas akorát tak oběda,“ zasmála se.

„No jo, my máme do neděle umřít, tak to abych se zvednul,“ odpověděl s úsměvem Blázen, protože našel v posteli placatý brko, se kterým usnul v ruce.

V jídelně už byla celá skupina včetně Doktora, kterého předtím dlouho nikdo nespátřil.

„Kde si byl?“ zeptal se ho Kapitán.

„Kapitáne, v bordelu, potřeboval sem se trochu vyskákat,“ odpověděl suše Doktor a pojídal pečenou rybu.

„Málokdy seš vidět v realitě,“ rýpl Karlos.

„Naopak, vy ste hrozný halucinace, který mě pronásleduju pokaždý, když mi dojede dávka,“ zazněla opět suchá odpověď, ale nikdo přesně nevěděl, jestli si Doktor dělá prdel či nikoliv.

„Ty vole, Doktore, u tebe člověk nikdy neví,“ řekl Blázen.

„Šéfe, co budeme dneska dělat a kam se půjdeme podívat?“ zeptal se Pong.

„Já sem přemejšlel, že bysme ...,“ začal pomalu odpovídat Kapitán.

„Můj vůdce chce povědět,“ skočil mu do řeči Kokot, „že půjdeme po stopě Pomněnky a dneska nás čeká návštěva bývalého blázince a ústavu pro choromyslné. Taxivůz jsem již objednal a po obědě nás odveze přímo k budově.“

„Kokote, přesně takhle sme se včera nebo spíš dneska ráno, domluvili,“ s úlevou v hlase souhlasil Blázen a pozvedl lahváče.

„Tak na zdar výpravy.“

„Na vaše, Šéfe,“ zasmál se Pong a natáhl dlouhou kobru.

Cesta taxíkem byla pěkná, písek, palmy, domorodé krásky a žhavé slunce na obloze. Byl to takovej ten typ nafukovacího vozu, který zvenčí vypadá malý, ale uvnitř pojme celou pašeráckou posádku. Asi po hodině a půl zastavili u staré novogotické cihlové budovy na úbočí zalesněné dýmající sopky, kterou lemoval starý drátěný plot s cedulemi upozorňující na soukromý pozemek a varující před nebezpečím.

Blázen zaplatil a zůstali osamoceni v odpoledním vánku.

„Šéfe, tak asi projdem dírou v plotě, ne?“ pousmál se Pong a vytáhl štípačky, kterými začal vyštípávat jednotlivé dráty.

„Ach jo,“ vzdychl Blázen, zapálil brko a otočil se k Urghze, „budeš mít na krku Doktora, aby se neztratil.“

„Kapitáne, musí to bejt?“ zkusila odporovat, ale bylo ji to prd platný.

„Šéfe, hotovo, můžeme dovnitř,“ oznámil Pong, když měl práci hotovou. Protáhl se jako první a zkontroloval okolí, jestli je všechno v pořádku.

„Šéfe, dlouho tady nikdo nebyl, ale i tak musíme bejt opatrný. Bude lepší, když se budem chvíli držet pohromadě.“

„Když myslíš,“ protáhl se Blázen a rozhlížel po zarostlé neudržované zahradě. Když byla celá skupina pohromadě, vydala se s Pongem v čele vstříc staré stavbě, která byla částečně porostlá břechťanem a ve střeše chyběly tašky.

U mechem porostlého velkého kamenného schodiště k hlavnímu vchodu stál Blázen, měl zvednutou hlavu a pozoroval dům.

„Strašidelná stavba, jak se dostaneme dovnitř?“ přemýšlel.

„Kapitáne, normálně si otevřeme,“ konstatoval Karlos a vystoupal po schodech k mohutným dvoukřídlým dveřím.

„To bych mohl zvládnout,“ řekl a začal rozebírat mechanismus zámku.

„Hele, ty vole, to je nebezpečný, můžeme jít zadním vchodem,“ ozval se Pongův hlas, jenž přišel z obchůzky kolem domu.

„Na to serem, když to jde, chodíme vždycky hlavním vchodem,“ nasraně odpověděl Karlos a hned poté hlasitě cvakla západka zámku.

„Počkej, počkej,“ vyběhl Pong za Karlosem a odehnal ho od dveří. Vzal za kliku a zatlačil. Nejdřív dveře neudělaly posun ani o milimetr, ale po chvíli se s skřípěním a rachotem otevřely. Na zem

popadal lišejník a drobný hmyz. Pong opatrně vstoupil do staré vstupní haly, ve které rostl strom a tráva pokrývala podlahu.

„Ty vole, to je hustý místo,“ zasnul se Karlos, „připomíná mi domov.“

„Nekecej,“ otočil se k němu Blázen, který právě zapálil joint.

„Nojo, nekecám, vyrostl sem v sirotčinci a byla to zasraně zkurvená škola života,“ odpověděl Karlos a mocně upil absinthu.

„Kde začneme s pátráním?“ promluvil Doktor, blahem rozplynutý nad prostředím, ve kterém se ocitl, takže ani nečekal na odpověď a pustil si do oběhu dávku psychedelika.

„Můj vůdce, mám takový drobný návrh, kde bychom mohli začít,“ ozval se opatrně Kokot.

„Co?“

„Archív je nejlepší začátek.“

„Kokote, to je geniální nápad, jak si na to přišel?“ zasmál se Blázen.

„Jednoduše, mapa ústavu je stále ještě čitelná,“ ukázal Kokot na zeď.

„Aha,“ odpověděl Blázen a byl rád, že je příjemně zhulený.

Vyšli po starém rozvrzaném schodišti do prvního patra a procházeli zašlou špinavou chodbou tam, kam je Kokot vedl podle mapy.

„Šéfe, nebude vadit, když se rozdělíme? Já bych to tady rád pro klid duše zkontroloval, něco mi tady smrdí.“

„Co tady smrdí? Já nic necítím,“ řekl Blázen.

„Šéfe, smrdí tady zlo a smrt, to já poznám, mám vycvičený nos.“

„Nos máš vycvičený, jen což je pravda. Víš co, běž, ale zůstaň rozumně poblíž, kdyby se něco náhodou posralo.“

Pong odešel, zbytek posádky se rozpadl do skupinek a začal zkoumat budovu. Zvědavost vyhrála a díky ní mohli vidět staré ordinace, některé ještě vybavené různým lékařským nábytkem a zvláštními stroji, které vypadaly jako mučidla.

„Tady se asi musely dít nechutný věci,“ pomyslel si Blázen, když zastavil s Kokotem před dveřmi se zašlým nápisem „Archív“.

Uvnitř to byla tragédie. Rozpadlá kartotéka a hnijící police pokryté něčím, co by se dalo kdysi nazvat složkami pacientů.

„Tady toho asi moc nenajdem,“ konstatoval Blázen a překračoval trsy hub, které rašily z podlahy.

„Můj vůdce, asi ne,“ odpověděl Kokot a prohlížel zbytky papírů.

„Sme v prdeli, co?“ nadhodil Blázen a začínal v něm hlodat červ pochybností.

„Tady rozhodně ano, svoláme ostatní a vrátíme se zpět do civilizace,“ řekl Kokot a zakroutil hlavou. Vrátili se tedy zpět do vstupní haly a vyčkali příchodu členů posádky.

Kokot mezitím objednal dročku a vypadal, jakože mu něco běhá hlavou.

„Šéfe, je to tady úplně opuštěný a do sklepa sem nešel, protože je tam tma. Ale mám takovej pocit, že v tom sklepe něco je. Musíme se sem vrátit s pořádným vybavením,“ přišel odněkud Pong.

„Má pravdu, dlouho tady nikdo nebyl a většina vybavení je rozkradená,“ ozval se Jackův hlas, který přišel se zbytkem posádky.

„Kde je Urgha?“ vykřikl Pong.

„Tady sem,“ zakřičela z posledního patra Urgha, „Doktor má záseky.“

„Taxivůz čeká,“ promluvil Kokot.

Venku před vraty čekal ten samý automobil, který je přivezl. Blázna to celkem pobavilo, ale řidič vypadal celkem otráveně.

„Děje se něco?“ zeptala se Urgha.

„Nerad sem jezdím, je to daleko a nemám na tohle místo pěkný vzpomínky,“ odpověděl taxikář.

„Proč?“ ozvalo se několik zvědavých hlasů.

„Můj bláznivej dědek tu dělal posledního ředitele a pořádně mu z toho hráblo, vypráví příšerný historky. Nejhorší bylo, že mě sem rodiče posílali, když mě neměl kdo hlídat. Tady bylo magorů, že byste se posrali. Nasedat, ať už sme pryč,“ řekl taxikář a vypadal dost nervózně.

„Jaký historky povídá? Potřebovali bychom nějaký informace,“ zeptal se Pong, ve kterém zahlodala zvědavost.

„Číňane, všelijaký historky. Já vás za ním zavezu, ať si je poslechnete sami, ale dědek je fakt mimo,“ řekl řidič a nastartoval vůz.

Odvezl je na druhou stranu ostrova, do malé rybářské vesnice a zastavil před jedním starým domem. Všichni vystoupili a řidič je dovedl ke dveřím, na které zaklepal. Otevřela starší dáma a radostí vykřikla.

„Donalde, co tady děláš, dlouho jsme tě neviděli!“

„Babi, přivezl jsem dědovi návštěvu, víš jak je rád, když přijde někdo cizí a on může vyprávět ty svý nesmysly.“

„Doníku, zaplaťpánbůh, že sis vzpomněl. S dědou je to poslední dny k nevydržení, pořád opakuje něco o nějakým videu, smrti a hluboko ukrytém zlu. Už mě to s ním nebaví a nejradši bych ho zabila.“

„Achjo babi, víš jak to děda má. Pojd'te dál, zavedu vás za ním,“ řekl řidič Donald a vstoupil s posádkou do domu.

Prošli obývánkem, minuli kuchyni a zastavili před starými otlučenými dveřmi. Donald zaklepal a naznačil, že je potřeba čekat.

„Co chceš ty stará krávo?“ zamručel starý chraplavý hlas.

„Dědo, to sem já, Donald,“ odpověděl Donald.

„Ty zmrde, že ses dlouho nestavil. Co po mě chceš, prachy na fety?“ promluvil hlas.

„Prosím tě, dědo, víš že fetuju jenom občas a umím si vydělat,“ odpověděl Donald a otočil se k Bláznovi.

„Ubal mi ty vole brko, já toho dědka nesnáším. Dostanu vás dovnitř, ale počkám venku a pokecám s babkou.“

„Není problém,“ odpověděl Blázen, protože pochopil, že vztahy v této rodině jsou poněkud zvláště nastavené.

Dveře se však otevřely a Donald se skupinou vstoupil do pokoje. Ve starém houpacím křesle seděl starý sešlý a velmi hubený muž. Vedle na stole Blázen ihned zaregistroval náčiní určené k přípravě heroínu a došlo mu, že tohle bude problém.

„Dědo, přivedl jsem návštěvu, která by ráda slyšela tvoje historky,“ řekl Donald.

„Tak vysmahni kreténe, běž ošukat babku a nech mě s nima samotný,“ odpověděl stařec a začal chystat dávku.

„Až vás ten magor přestane bavit, vyserte se na něj a běžte pryč. Budu venku,“ otočil se Donald a odešel z místnosti.

„Urgho, odveď Doktora a nechte si ukázat třeba zahradu nebo moře. Mám takovej pocit, že tady není nejlepší místo, kde by chtěl být,“ řekl Blázen, když si všiml, že Doktora přepadla nějaká odporná stíha.

Posadili zadnice kam mohli a Blázen ubalil brko.

„Můžu si zapálit? Nebude to problém?“ zeptal se.

„Klidně si zahul, mě je to u prdele. Co chcete přesně slyšet?“ odpověděl stařík a vystříkl z buchny několik kapek.

„Chtěl by se něco dozvědět tady o tý holčičce, prej skončila v ústavu a nikdo neví, co se s ní stalo,“ řekl Blázen a vytáhl fotografii, kterou pořídil Kokot. Stařec na ni pohlédl a zbledl jako papír.

„Ne, to není možný, Pomněnka. Kde jste ji vyfotili?“ rozklepal se a měl co dělat, aby utáhl obinadlo a uklidnil mysl připravenou dávkou. Na chvíli odpadl.

„Šéfe, ten dědek má z mozku heroinovou bramboračku,“ odplivl Pong slinu a začal drtit perníkový krystal.

„Já to vidím Pongu,“ zatřásl Blázen starcem.

„Nemáš sebou nějaký lahváče?“ zeptal se Kokota.

„Můj vůdce, mám,“ zavrnil Kokot knírkem a vytáhl z brašny několik studených orosených pivních lahví. Zátky cvakly a pivo zašumělo.

„Pivo, slyším pivo,“ otevřel oči dědek.

„Tu máš, ty debile,“ natáhl Blázen ruku s pivem, „a pověz nám co víš.“

„Pomněnka, Pomněnka, Pomněnka,“ mručel dědek a pak zvedl hlavu.

„Jste si vědomi toho, že současná generace lidstva jsou potomci tisíců předchozích generací, ze kterých vždy přežili jen ti nejsilnější? Chápete, že lidstvo mělo kolikrát tak namále, že mohlo vymřít?“ začal stařec povídat.

„Chápeme, starý pane, ale nechápeme souvislost s Pomněnkou,“ řekl Pong, kterému svítily oči jak žárovky.

„My jsme chtěli jenom zabránit tomu, aby lidstvo už nikdy nedošlo k pokraji zkázy,“ pokračoval děda.

„Kdo my?“ nechápal Blázen.

„Já a vedení ústavu. Víte, v tý zasraný budově byla taková koncentrace zla a lidského neštěstí, že jsme chtěli najít definitivní řešení. A to jsme našli,“ začal vyprávět.

Jsme o šedesát let zpět v ústavu, který žije svým životem. Po chodbách se líně pohybovali chovanci, jejich ošetřovatelky a zřízenci. Slunce svítilo a udržovaná zahrada lákala k odpočinku.

Jiné to však bylo v nejvyšší ústavní věži, kde v černém sametem vypořstované místnosti u kulatého stolu seděl ředitel a několik mužů a žen.

„Musíme to udělat právě dnes večer,“ mluvila jedna z nich.

„Proč?“ zeptal se ředitel.

„Řediteli, víte že to plánujeme dlouho a konečně teď máme k dispozici nevinnou dívčinku. Musíme dokončit obřad a vyvolat Nejvyšší bytost, aby ochránila lidstvo.“

„Já nevím, já si tím nejsem jistý,“ přemýšlel ředitel.

„Ty chceš na poslední chvíli cuknout, šmejde?“ promluvil nějaký muž, „na to ty zmrde zapomeň, protože jinak se celý ostrov dozví, kam mizí chovanci a kdo šuká malý holčičky. Nic nezkoušej.“

„Dobře, dobře, dobře. Já ji večer teda přivedu,“ zamručel ředitel a zvedl se z židle.

Bylo po večerce a opuštěnými chodbami se ploužil stín. Kdosi otevřel dveře do dívčí ložnice a stín mýjel jednu postýlku za druhou. Zastavil úplně na konci místnosti a sklonil se nad spícím děvčátkem. To otevřelo oči, ale nestihlo vykřiknout, protože cizí ruka zakryla její ústa. Nikdo si nevšiml, že zmizela a děti dál spaly spánkem spravedlivých nevinátek.

Když Pomněnka otevřela oči, byla v jakémsi sklepě osvětleném loučemi a vyzdobeném různými neznámými symboly. Uprostřed místnosti byly v kruhu okolo skrytého objektu rozestavěny postavy v černých kápích popsány runami.

„Dnes večer vyvoláme na světlo světa interdimenzionální Nejvyšší bytost, jenž zajistí světu zářivou budoucnost plnou štěstí a nesmrtelnosti. Řediteli, přiveď oběť,“ promluvila ženským hlasem jedna z maskovaných kápí.

Ředitel skrytý pod plátnem táhl vzpouzející Pomněnku směrem ke skupině, která se rozestoupila a odhalila obří ženský pohlavní orgán, který v pravidelných rytmech oddychoval.

Tedy oddychoval jen do té doby, než vůně nevinného dítěte zasáhla kundí pachové senzory.

„Je to tady, řediteli, vrať ji zpět do lůna matky země,“ rozkázal jiný ženský hlas a všichni ukázali rukou směrem k orgánu. Začali zpívat jakousi píseň připomínající chrámový chorál.

Pomněnka se vzpouzela, ale nebylo jí to nic platné, protože jedna z postav šla řediteli na pomoc a společně odnesli nebohou dívčinku přímo nad obří píču, která otevřela hluboké hrdlo a pozřela nebohou holčičku.

Chorál zesílil, ale něco se podělalo. Píča začala chrchlat a najednou vychrlila mocný proud krve, který skropil účastníky obřadu.

„Co kurva...?“ zakřičel hlas, ale píča se vzedmula a pozřela postavu, která promluvila. V nastalém chaosu zbytek vyvolávačů utekl z podzemní místnosti.

„Proboha, to nešlo vůbec podle plánu,“ vyděšeně konstatoval jeden muž, který nápadně připomínal mladého trafikanta.

„To sme viděli, co budeme dělat?“ promluvila nějaká žena.

„Zalijeme to betonem a budeme dělat, že se nic nestalo a o ničem nevíme,“ odpověděl ředitel, který byl docela rád, že to dopadlo právě takto.

Jsme zpět v místnosti u sfetovaného dědka, který domluvil a začal vařit další dávku.

„Víte zmrdí, ta obří píča mě od té doby pronásleduje ve snech. Na to se nedá zapomenout, nevím co to přesně bylo, prej nějaká cizí bytost, ale jsem rád, že zůstala ve sklepě pod hromadou betonu. K ničemu to nebylo, do dvou let polovina pacientů záhadně pomřela a zaměstnanci rozprchli, protože

zbylí chovanci propadli šílenství a byli všem nebezpeční. Musela přijet nakonec národní garda a všechny postřílet,“ domluvit stařec a střelil si dávku, která ho poslala hluboko do snů.

„Šéfe, to byla nějaká hrozná píčovina, ten dědek to nemá v hlavě v pořádku,“ řekl Pong a zvedl se. „Odvyprávěl nám slušnou haluz, ale co když na tom něco bylo,“ odpověděl Blázen a odložil vajgl do popelníku.

„Můj vůdce, musíme se zítra do blázince vrátit,“ vstoupil s návrhem Kokot.

„Vypadneme, ten už nám toho dneska moc neřekne,“ řekl Karlos, dopil lahváče a také vstal.

Když vycházeli dveřmi z pokoje, stařec zvedl hlavu a promluvil.

„Gigantická píča vás zcela pohltí. Všichni zemřete.“

Poté umkl a zavřel oči.

Venku bylo hezky a Urgha si povídala s Donaldem a jeho babičkou.

„Hotovo? Víte všechno, co ste chtěli vědět?“ zeptala se.

„Jo a jedeme rychle do prdele,“ řekl Blázen a šel k dročce.

„Šéfe, Šéfe, vstávejte doprdele,“ probudil Blázna křik.

„Co je kurva? Jakej je den, kolik je hodin?“ otevřel rozmrzele Kapitán oči a podíval se velmi krutě po Pongovi.

„Šéfe, je čtvrtek, pravý odpoledne a Urgha kurva zmizela,“ vyhrkl Číňan.

„Cože, to už je čtvrtek? Jak Urgha zmizela?“ podivil se Blázen.

„Šéfe, ty vole, ráno byla její postel prázdná a my sme mysleli, že se šla projít, ale nevrátila se ani na oběd. Je to nějaký divný.“

„Pongu, nějaký stopy se našly?“ zeptal se Blázen, vstal z postele a šel na záchod.

„Nic, jenom tu zůstaly její kalhotky.“

„To je nějaký divný, ne? Hele víš co, já se v klidu vyseru a sejdem se v jídelně. Okej?“ řekl ze záchoda Blázen a hned po tom zaznělo hlasité prdění spolu se zápachem marihuany smíchaným s vůní hovna.

„Šéfe, rozkaz,“ otočil se Pong a velmi rychle vyběhl z bungalovu.

Kapitán Blázen sral velmi rychle, protože zmizení Urghy ho poněkud znervóznělo. Havaj by měla být ráj a běžně tu lidí nemizí, tedy kromě něj, ale tohle fakt smrdělo. Nejen hovnem.

V jídelně vládl čirý ruch a bylo slyšet cinkání lahváčů.

„Tak co teda máme?“ promluvil Blázen, když vstoupil.

„Můj vůdce, nemáme nic,“ odpověděl Kokot.

„To je pěkný, co budeme dělat? Předpokládám, že blízké okolí i vzdálený bary jste prohledali,“ pokračoval Blázen.

„Šéfe jo, nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. A to sem se vyptával velmi důrazně.“

„To je mi jasný, Pongu. Někjaký další nápady?“

„Kapitáne, měli bychom se vrátit do blázince a prozkoumat sklep, něco tam musí být,“ ozval se Karlosův hlas.

„Můj vůdce, souhlasím s Karlosem, ten sklep je jediné vodítko, které nyní máme,“ doplnil myšlenku Kokot.

„Dobře, dobře,“ mručel Blázen a motal brko, „každopádně nepojedeme všichni, část tady zůstane a počká až se ozve.“

„Šéfe, doufám, že jedu s váma,“ řekl Pong.

„Bez tebe bych nikam nejel. Ještě si vezmu Kokota a Karlose,“ ukončil debatu Blázen a zapálil spokojeně joint.

Starý známý taxikář je odvezl znovu před vrata ústavu. Řekli mu, aby nečekal, protože netuší, jak dlouho pobudou. Protáhli se dírou v plotě a šli rovnou do útrob budovy, kde ve staré mapě našli cestu ke vchodu do sklepení.

Pong zatlačil do dveří a ty se s odporem otevřely. Ven vyvanul těžký zápach stoky a Karlos málem zvracel.

„Dáš to ty vole?“ zeptal se Blázen.

„Jo, dám, nejsem ořezávátko,“ odpověděl Karlos a spláchl kyselou chut' zvratků absintem.

„Fajn, Pong půjde první, Kokote pořádně nám posvit' na cestu,“ řekl Blázen a vstoupil za Pongem do tmy, již zahnalá přenosná osvětlovací aparatura, kterou Kokot vytáhl ze zavazadla a usadil na záda. Na hlavu nasadil konstrukci se dvěma osvětlovacími tělesy. Schody je dovedly do podzemní široké chodby, jenž se táhla oběma směry daleko pod základy stavby.

„Tady nic nenajdem,“ zklamaně prohlásil Karlos.

„Je to tady zkurveně velký, kde začneme?“ rozhlížel se Blázen a kouřil.

„Hm...“,“ chtěl Kokot něco říci, ale přerušil ho Pong.

„Šéfe, bude to jednoduchý, podívejte na podlahu.“

Na podlaze byly vyšlapané stopy, které vedly podzemím odněkud někam. Nejdřív se rozhodli jít jedním směrem, ale stopy je dovedly ke dveřím, kterými byli vpuštěni do světa bývalé kanceláře ředitele. Spatřili police se sklenicemi roztoků s orgány, novorozenaty a mutanty.

„Tak tudy asi ne, musíme na druhou stranu,“ zamručel Pong a vyrazili opačným směrem.

Tentokrát je stopy dovedly daleko od vchodu, až do středu podzemí k úzké chodbě, která klesala kamsi do hlubiny.

„Šéfe, půjdu první a Kokot poslední, aby nám svítil na cestu,“ řekl Pong a počal sestupovat po schodech dolů.

Ocitli se v kamenné místnosti, ve které byl uprostřed velký betonový kvádr. Pong ho zvědavě obhlížel.

„Šéfe, nevím jak to dokázali, ale někdo ho nedávno odsunul, jsou tady stopy v prachu, jak tím kvádrem pohlí. Ale nevím, který člověk by to mohl dokázat, protože nevidím žádný skrytý mechanismus.“

Blázen kouřil a Karlos upíjel z láhve, protože nijak nemohli s problémem pomoci. Zato Kokot, ten vypadal nějak vážně, protože systematicky prohlížel celou místnost.

„Můj vůdce, rentgenový sken neprozrazuje skryté stroje a pod tím kvádrem něco je. Musíme zavolat ostatním, aby sem dovezli nástroje a výbušniny,“ oznámil.

„Tak asi půjdeme na čerstvej vzduch, ne? Beztak se mi tady blbě dejchá,“ s jistou úlevou v hlasu řekl Blázen.

Uběhlo několik dlouhých minut, než před setměním přijel taxikář s Jackem a vybavením.

„Kde je zbytek?“ zeptal se Blázen.

„Šli na pláž, dneska je karneval,“ řekl Jack a pomáhal vyndat z vozů nástroje a výbušniny.

„Pojď s náma nebo tady počkej, jak chceš,“ oznámil Blázen Donaldovi, popadl sbíječku a šel zpět do blázince.

Donald chvíli přemýšlel, ale pak se rozhodl zůstat v bezpečí svého vozu.

„Hlavně tam nebud'te do rána,“ zakřičel za mizejícími postavami.

U betonové krychle Pong s Kokotem vyvrtali díry a umístili nálože.

„Šéfe, bude to rychlý, rychle pryč“ zasmál se Pong a rychle utíkal po úzkých schodech zpět nahoru. Bylo to těsně, protože exploze nastala přesně v okamžiku, kdy poslední Kokot vyběhl ven a za ním se už vyvalil dým prachu.

„Musíme počkat, až se usadí prach, dřív dolů nemůžeme. Jedeme do prdele,“ oznámil Blázen a byl rád, že nemusí čekat v strašidelném sklepě.

„Bože, mě bolí hlava,“ pomyslel si Kapitán a podíval na kalendář. Byl pátek.

„Šéfe, Šéfe, je mrtvá,“ zabollel mu v hlavě Pongův křik.

„Kdo je kurva mrtvej, snad ste nenašli Urghu?“ vyděsil se.

„Šéfe, hovno, trafikantová je mrtvá, našli ji dneska ráno úplně vykuchanou. Udělal to nějaký profík, protože to byla čistá práce, jako kdybych kuchal já,“ odpověděl s jistou radostí Pong.

„No ty vole, pěkně si mě vyděsil. Jaký je na dnešek plán?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, dneska je soutěž ve střelbě na holuby a chci se zúčastnit, protože večer začíná hlavní program karnevalu, volba královny krásy v baru u Bobbyho a vítěz soutěže dostane královnu na jednu noc darem.“

„Ty vole, takže dneska máme odpočinkovej den,“ s úlevou řekl Kapitán a zapálil z večera nedokouřené brko.

„Něco v tom smyslu,“ zasmál se Pong a zmizel.

„Jak já kurva zabiju zbytek dne?“ začal přemýšlet Blázen a k tomu motal další brko. Ani netušil, jak ho to napadlo, ale dostal zajímavou myšlenku, že by si mohl zkusit pustit ještě jednou video s holčičkou a zkusit z ní něco vytáhnout. Někdy hulení umí vyvolat opravdu zvláštní nápady, které v daný okamžik můžou vypadat rozumně a smysluplně.

Nechal si tedy přinést míchané vajíčka s nastrouhaným pravým parmezánem, posadil se do křesla, zapálil joint a pustil přehrávač. Přeskákal reklamy rovnou na japonskou zahradu, která byla tentokrát pokrytá vrstvou sněhu. Zastavil rychlé přehrávání až v záběru na obří píču, u které pustil normální rychlost.

Dojedl vajíčka s dvěma krajíci chleba, vyhulil dva jointy a vypil několik piv, než píča začala vykazovat pohyb a začala z ní lézt stará známá holčička.

„Už seš konečně najedenej a spokojenej?“ zeptala se.

„Jo, sem, pověz mi kurva o co tady jde?“ opáčil Blázen a vyfoukl ji přímo do obličeje konopný dým.

„Naser si debile a di do piči, už ste blízko, tak si kurva pospěšte, čas běží,“ odpověděla a zmizela zpět v ohromném ženském orgánu.

„No ty vole, co to kurva bylo? Aspoň sem se pořádně najedl,“ zakroutil hlavou Blázen, zvedl se a vyšel ven do slunečního světla.

Během zbytku dne zevloval po barech, balil holky a pil kvanta piva. K večeru ho cesta stejně zavedla do baru u Bobbyho, kde nejenže měla probíhat volba královny krásy, ale hlavně tam měl VIP postavení a svůj štamgastské stůl. Mejdan se rozjížděl a brutální večírek začal nabírat na rychlosti.

„Můj vůdce, vstávat, je sobota poledne, čeká nás práce v blázinci,“ vrazil do bungalovu Kokot, roztáhl závěsy a zakopl o kýbl zvratků.

„Můj vůdce...?“

„Včera sem to trošku přehnal,“ zamručel Blázen a přetočil se na druhou stranu.

„Trošku jste vyváděl, to je pravda, mám přijít později?“ řekl opatrně Kokot.

„Ne, přijdu za váma, až se dám trochu dohromady.“

„Budeme tradičně v jídelně,“ odpověděl robot a odešel.

„Šéfe, už je vám líp? Včera ste solidně rozjel mejdan,“ smál se Pong, když spatřil bílého Blázna.

„Mlč a raději mi podej studenýho lahváče,“ zamručel Kapitán, posadil se a začal balit brko.

Když konečně došlo ke srovnání stavů a vyproštění z opice, mohl se projít plán sobotního odpoledne.

„Helejte vážení, už nám nezbejvá moc času, protože zejtra je neděle a to můžeme bejt už mrtvý,“ začal mluvit Kapitán, „proto se dneska musíme vrátit zpět do blázince a vyřešit ten problém s gigantickou kundou. Mě už to začíná srát, protože máme posranej celej tejden a mě kundy pronásledujou i ve snech a to fakt už nechci.“

„Šéfe, máte plán?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Mám, posilníme se a pojedem problém ukončit,“ řekl Blázen a zapálil ubalené brko.

Před hlavní bránou stálo vozidlo taxislužby a posádka připravená jít vyřešit temnou záhadu zmizení Urghy.

„Půjdu já, Pong a Kokot. Jack s Karlosem ohlídej Doktora a Donalda,“ pousmál se Blázen a zamířil k díře v plotu.

Nijak se nezdržovali a šli rovnou do sklepa k místu, kde zničili betonovou kostku kryjící další schody dolů. V místnosti bylo několik věcí jinak. Přibyly vyšlapané stopy v prachu, které naznačovaly, že někdo zkoumal, co se stalo. Na podlaze se táhly krvavé skvrny, takže Pong vytáhl meče, požádal Kokota o světlo a pomalu začal sestupovat do hlubiny.

Bylo to dlouhé schodiště a občas museli překračovat vnitřnosti, vytahané střeva, kusy krvavých kůží a odpadlé údy všech typů.

„Příšernej smrad,“ konstatoval Blázen a snažil se pořádně dýmit, aby zapomněl na ten puch.

„Šéfe, si zvyknete,“ ozval se zředu Pong a zastavil, když sešli do malé místnosti s několika východy.

„Můj vůdce, řekl bych, že jsme se ocitli před labyrintem. Nejlepší bude, když půjdeme po krvavé stopě, ta nás určitě dovede kam potřebujeme,“ řekl Kokot a Pong samozřejmě souhlasil.

Šli klikatými úzkými chodbami, které se mnohokrát rozdělovaly a zase spojovaly. Vše bylo vystavené z červených cihel, které pokrývala vrstva špíny a pobíhal po ní všelijaký hmyz. Na kamenné podlaze byly občas ke spatření nechutné věci všemožných modelů, od kostí a zbytků těl až po odporné pavouky a přerostlé šváby.

Každopádně postupem času došli do malé místnosti vytesané ve skále s malým výhledem do velké jeskyně, ze které se ozýval řev a jásot.

Blázen s Kokotem se podívali a nebyli si zcela jisti tím, co právě spatřili.

V jeskyni klečelo několik řad krví pomazaných nahých lidí, kteří vydávali hlasitý ryk fotbalových fanoušků pokaždé, kdy postavy v bílých kápích pocákaných krví podřízly na obětním oltáři oběť a ukázaly na další. Pokaždé, když popravčí vyřízl ještě tlukoucí srdce a vhodil do něčeho, co velmi nápadně připomínalo píču z videa, dav zajásal.

Pak si všimli jí. Urghy.

Byla uvázaná u sadomasochistického nahnutého kříže a vypadalo, že je připravená k nějaký speciální akci. Pong zrudl a ztratil rozum. Vytasil meče a vyběhl z místnosti. Blázen se podíval po Kokotovi, vytáhl M16 z kabely a vyběhl za Pongem.

„Můj vůdce, to není chytrý nápad,“ stihl ještě říct Kokot, ale Blázen už byl pryč.

„To je v prdeli,“ pomyslel si a sledoval výhledem scénu, ve které Pong pozabíjel meči několik účastníků obřadu a Blázen postřílel pár kněží. Jenže pak se stalo něco podivného, píča se zavlnila a vypustila oblak dýmu, který na nikoho neměl vliv kromě Blázna a Ponga.

Ti upadli v mdlobách na zem a kněží do nich začali kopat. Kokot jen sledoval, jak je poutají a přivazují k neobsazeným křížům vedle Urghy.

Blázen otevřel oči a vůbec netušil, že už je neděle. Podíval se před sebe a spatřil zmrdy v kápích, kteří zrovna podřezávají poslední oběť. Otočil hlavu vedle sebe a viděl omámeného Ponga se skloněnou hlavou a Urghu, která na něj civěla.

„Kapitáne, konečně ste vzhůru. Dali vám pořádně pohulit.“

„Urgho, co se to děje?“ zeptal se Blázen.

„Sou to zasraný zkurvený magoři, který vyvolávají nějakou posranou interdimenzionální bytost plnou nechutně odporného mocného zla,“ začala povídat Urgha, ale byla přerušena postavou v kápi, která přišla od obětního oltáře.

„Půjdeme pojíst něco k snídani a pak se vrátíme dodělat práci. Dnes přijde na svět ON, náš nový pán a vládce.“

„Di do píči,“ odsekl Pong, který právě otevřel oči.

„Později,“ odpověděla postava, otočila se a přidala k odcházejícímu davu.

„Šéfe, co se to kurva děje, co je to za zmrdy?“

„Pánové, uklidněte se. Jste tu sami?“ zeptala se Urgha.

„Ne, ještě by tu měl být Kokot,“ řekl Blázen a v hlavě mu poletovala myšlenka, že zrovna teďka by si dal brko.

„Tak to ještě není nic ztraceného,“ ulevil si Pong.

„Mluvila jsem s Pomněnkou,“ řekla Urgha.

„Co říkala?“ zeptal se Blázen.

„Stavila se za mnou, když jsem byla omráčená a všechno mi pověděla. Když ji unesli z pokoje, dovedli ji sem do podzemí a obětovali této monstrózní píče, jenž je výstupkem mocné a zlé bytosti z nějaký posraný dimenze. Jediný, čeho chce Pomněnka dosáhnout, je krutá pomsta všem, kteří ji uvrhli do věčné bolesti. Proto natočila záhrobní video a rozeslala účastníkům vlastní smrti, aby završila dlouho plánovanou pomstu.“

„No, ale my sme ji nic neudělali,“ zamručel Pong.

„My sme se v tom celým průseru ocitli jen náhodou, díky trafikantovi, ale když už sme se nachomýtli, tak se nás pokusila dostat sem do sklepa, abychom zachránili svět.“

„A povídala, co se posralo tenkrát s ředitelem?“ zeptal se Blázen.

„To byl zásah osudu, protože byla stvořená z alkoholového opojení a čisté lásky, což bytost nevydýchala a duševně se zhroutila. Dnes je ale ještě mocnější a krutější, než byla kdy dřív,“ domluvila Urgha a zaduněly zvony.

Do jeskyně přicházeli členové tajemného vražedného společenství a jeden z maskovaných přišel k Urghze. Vytahuje nůž a chystá se rozřezat oblečení.

V tu samou chvíli ucítil Pong na svých zápěstí nůž, přerézávající ocelová pouta.

„Kokote, že ti to trvalo, kdes byl, ty vole?“ řekl s lehkým úsměvem Pong.

„Poslouchal jsem vyprávění Urghy a chtěl jsem počkat, až tu budou všichni, aby sis užil. Tady máš své meče,“ řekl Kokot a Pong v dlaních ucítil rukojeti zbraní.

„Zmrdi zasraný,“ zařval a pustil se do jatek.

Řval jako šílený raněný tur a nikdo neunikl jeho mečům. Hlavy, ruce, těla, trupy, nohy, krev, mozky, střeva, žaludky, všechno to lítalo vzduchem, protože Pong byl jako lidský mlýnek na maso. Adrenalin a methamfetamin v jeho krvi podpořený nasráním a vztekem tvořil šílenou kombinaci.

„Takhle nasranýho sem ho dlouho neviděl,“ pokyvoval hlavou Blázen, když prsty mnul odřené zápěstí a zapaloval brko.

„To teda jo,“ souhlasila Urgha, která si vyřizovala něco se zmrdem, který ji chtěl zničit oblek.

„Můj vůdce, asi počkáme, až se Pong vyřadí, nebude to na dlouho,“ suše řekl Kokot, který ještě nic podobného nezažil.

Nikdo nezůstal naživu, naprosto vůbec nikdo, když Pong skončil.

„Šéfe, takový slušný jatka se zažijou jednou do měsíce, ulevil sem si jak dlouho ne,“ stál Pong s rukama podél těla, stále držící meče se stékající krví na zem do hromady mletého masa.

„Co teď?“ zeptal se Blázen.

„Teď to všechno naházím do píči,“ odpověděl Pong a z jeho hlasu ještě pořád byla cítit energie vytočenosti. Vytáhl z Kokotova zavazadla vidle a začal všechno maso házet do orgánu, který dával znatelně najevo, že nastalá situace se mu nelíbí a vyžaduje další oběti.

„Já ti dám další mrtvoly, tady máš ty své zmrdy nechutná bytosti z divný dimenze a táhni odkud si přišla,“ nasraně huhlal Pong, když házel krvavý cucky do otvoru. Jakmile byla místnost zhruba uklizená, vyskočil nad ohromný klitoris a začal si honit.

„Pongu, to snad ...,“ otočila zrak Urgha jiným směrem.

„Chtěla s náma vymrdat, tak teďka s ní vymrdám já. Čemu se divíte. To jsou přírodní zákony, silnější pes vymrdává a já sem kurva ten nejsilnější pes. Ááááarghhh...“ dokončil co začal.

Píča si to nějak ale špatně vysvětlila, takže se začala pěkně kroutit a cosi zlého na druhé straně zkusilo projít. V gigantickém orgánu jakoby se rozsvítily žárovky a začal rudě žhnout.

„Co to kurva...?“

„Tak já ti Pongu nevím, ale nevypadá to, že si s ní vymrdal definitivně. Něco na druhý straně je pěkně nasraný,“ konstatoval jízlivě Blázen a potahoval z jointu.

„Šéfe, vypadá to tak,“ řekl Pong a pozoroval orgán, který začínal krvavě bublat.

Najednou se zničehonic zjevila postava, kterou chtěl Pong nejprve zabít, ale nějaká síla mu v tom zabránila a zastavila meče.

„Nechci vám nikomu ublížit. Na tuhle chvíli jsem čekal celou dobu a přišel jsem, abych ukončil to, co jsem před mnoha lety nedodělal,“ řekl starý uklízeč a šoural se k píče. Z kapsy vytáhl krabičku, kterou otevřel a vsypal do orgánu nějaký prášek.

„Co ...?“ začal se ptát Blázen.

„Rozdrcená potratová tableta,“ odpověděl uklízeč a pozoroval píču. Chvíli byl klid, ale pak se ozval nechutný zvuk a objekt začal prohýbat a kroutit v křeči. Přesně v ten nejméně očekávaný okamžik, když už si všichni mysleli, že je všem nechutností konec, gigantická píča vyplivla krvavý cucky masa, zkroutila se do spirály a zmizela v černý díře, za kterou se zavřela cihlová podlaha.

„Konečně jsem svobodný,“ řekl uklízeč a začal se rozplývat v mlze.

„Co to kurva mělo bejt?“ konečně dokončil Blázen svoji otázku.

„Šéfe já nevím, žijeme, tak bychom to měli jít do píče pořádně oslat, že sme zmákli tenhle problém. Nějaký solidní děvky myslim neuškodí,“ rozesmál se Pong a nebyl k zastavení.

Jeho smích nesly chodby rozlehlého labyrintu a kamera letící nad zvukem zastavuje v nejvzdálenější části chodeb. Zaměřuje oko objektivu na něco, jenž vypadá spíčeně povědomě.